

KADONNUT PAITITI

JA NAZCAN HUMANOIDIMUUMIOT

THIERRY JAMIN

KADONNUT PAITITI

JA NAZCAN HUMANOIDIMUUMIOT

North Nodes
PUBLISHING Co

Alkuperäinen nimi: Lost Paititi and the Non-Human Remains of Nazca
Kirjoittanut: Thierry Jamin
Alkuperäinen kustantaja: Adventures Unlimited Press
ISBN: 978-1-948803-52-6
Kirjoittaja: Copyright © 2022 (tekijänoikeus) Thierry Jamin

Kirja on käännetty suomeksi: KADONNUT PAITITI JA
NAZCAN HUMANOIDIMUUMIOT

Kirjoittaja: Thierry Jamin
Pehmeäkantinen: ISBN 978-9916-9326-2-9
Kovakantinen: ISBN 978-9916-9326-3-6
E-pub: ISBN 978-9916-9326-4-3
Suunnittelija: Kudrun Vungi
Kustantaja: Copyright © (tekijänoikeus) 2024 Eluvaim OÜ. Kaikki oikeudet pidätetään.
Virosta suomentanut: Lumimaria Luumi, Avatar OÜ
Kielentarkistus: Maaria Nissilä, Avatar OÜ
Käännösteoksen käännöstyön, kielentarkistuksen sekä kannen ja sisällön suunnittelun tekijänoikeudet kuuluvat Eluvaim OÜ:lle.

Teosta ei saa missään muodossa, ei sähköisellä, mekaanisella eikä millään muulla tähän mennessä tuntemattomalla tai myöhemmin keksityllä tavalla (mukaan lukien xerografia, valokopiointi ja tallennus) eikä missään tiedonhakujärjestelmässä kopioida tai käyttää ilman kirjailijan tai kustantaja Eluvaim OÜ:n kirjallista lupaa. Kirjaa ei saa referoida eikä esittää missään tiedotusvälineissä ilman kirjailijan tai kustantaja Eluvaim OÜ:n nimenomaista kirjallista lupaa. Jos käytät itse tai muut henkilöt käyttävät tässä kirjassa olevaa tietoa, kirjailija ja kustantaja eivät ota vastuuta sen suorista tai epäsuorista seurauksista. Tämä kirja on tarkoitettu vain lukijan henkilökohtaiseen käyttöön; kirjasta saadun tiedon käyttö kollektiivisiin tai kaupallisiin tarkoituksiin ei ole sallittua.

Kustantaja: North Nodes Publishing Co (Eluvaim OÜ)
www.northnodes.com
<https://www.instagram.com/north.nodes/>
<https://www.facebook.com/northnodes.co/>

*Tosiasiat eivät muutu siitä,
että ne jätetään ottamatta huomioon.*
- Aldous Léonard Huxley
(“Note on dogma”)

KIITOKSET

Haluan osoittaa suuret kiitokset Cuscon Inkari-instituutin ystäväilleni José Casafranca Montèsille, Edward Valenzuela Gilille ja Alain Bonnetille. He tukivat minua ensimmäisestä hetkestä lähtien etsiessäni ”Mariota” ja salaperäisiä kolmisormisia Nazcan muumioita.

Haluan kiittää myös ystävääni Dante Ríos Tambinia, joka on toimittaja ja perulainen ufologi. Hän esitteli minut ”Luis Quispelle” alias Paul Roncerosille, joka auttoi minua saamaan osani tästä uskomattomasta tarinasta.

Ilmaisen sydämellisen kiitokseni myös Manuel Cacéres Venturalle, jota ilman en olisi koskaan saanut tietää, kuka ja missä on kuuluisa huaquero¹ ”Mario”. Osoitan erityiskiitokset myös Internetin käyttäjille, jotka tukivat Ulule.fr-alustan kautta ”avaruusolentoprojektia”. Teitä oli yli tuhat. Kiitos, että saimme tehdä ensimmäiset analyysit, joiden avulla pääsimme näiden outojen muumioiden alkuperän jäljille.

Ilmaisen suuret kiitokset myös seuraaville henkilöille ja organisaatioille, jotka tekivät suoraa yhteistyötä Inkari-instituutin kanssa, ja joita ilman tutkimukseni ei olisi ollut mahdollista:

tri Edson Salazar Vivanco, Wanchaqin maakunnan lääkekeskuksen yleislääkäri Cuscossa (Peru),

tri Raymundo Salas Alfaro, Ray Medic S.R.L.-laboratorion radiologi ja johtaja Cuscossa (Peru),

tri José de Jesús Zalce Benítez, Meksikon laivaston ja armeijan ylilääkäri (Meksiko).

¹ haudankaivaja,-ryöstäjä espanjaksi (toim.).

Professori Olivier Sire, Dupuy de Lôme-tutkimuslaitoksen (UMR-CNRS 6027) tutkija Vannesissa (Ranska),
 Tri Sarah K., neurotieteiden tohtori (Iso-Britannia),
 Tri Stephen Fratpietro, Lakeheadin yliopiston paleo-DNA:n tekninen johtaja (Kanada),
 Tri Ashley Matchett, Puerto Ricon amerikkalaisen yliopiston Karibian meren genetiikan ja arkeobiologian professuurin johtaja (Puerto Rico),
 tri Illeperuma Ruwan ja tri Fernando Manju, Colombon geeniteknologian laboratorio (Sri Lanka),
 tri Kita Macario, Rio de Janeiron Fluminensen yliopiston fysiikan laitoksen T-17-radiohiililaboratorion johtaja (Brasilia),
 Ana Luz Condorhuaman Suarez ja Miguel Victor Chumbe, insinöörit INGEMMET-laboratorion johdosta (Peru),
 ystäväni ”Frop-Frop” alias David, joka osallistui DICOMIEN (sähköisten lääketieteellisten tietojen) keräämiseen (Ranska),
 ystäväni Ernesto Javier Fernández Gamarra, joka auttoi löytämään ”Marion” jälkiä (Peru).
 Luonnollisesti en unohda myöskään journalisteja ja toimittajia, jotka käsitelivät tätä tarinaa alusta asti:
 José Jaime Maussan Flota, toimittaja, Tercer Milenio Studiosin tuottaja (Meksiko),
 Fernando Correa Dominguez, TV Aztecan toimittaja (Meksiko),
 Jois Mantilla, viestintäyritys Otromundon toimittaja (Peru),
 Keirten Medvedich ja muut Gaia.com-televisiokanavan työntekijät (USA), Nora ja Guillaume ranskalaiselta verkkokanavalta Nuréa TV (Ranska), Stéphan Pawlak ranskalaiselta verkkokanavalta Gaoron TV (Ranska), Ludovic Bonin, ranskalaisen Ikaris-aikakauslehden toimittaja (Ranska), Sylvie Joubert ja Michel Ribardière, ohjelman ”Nasca Report” tekijät (Ranska),
 Marisa Chueiri, ystäväni (Brasilia).
 Haluan ilmaista syvimmat kiitokseni myös Perun kongressiedustajalle Armando Villanueva Mercadolle. Suuret kiitokset hänelle siitä, että hän antoi meille luvan esittää marraskuussa 2018 Perun tasavallan kongressille monivuotisen tutkimuksen (melkein) lopulliset tulokset. Luonnollisesti en unohda hänen assistenttejaan Julio Manriqueta ja Luis Girardoa.

En voi myöskään unohtaa Ican San Luis Gonzagan yliopiston tohtoreita Martín Alarcónia, Roger Zuñigaa ja Edgar Hernándezia, jotka suostuivat osallistumaan näin kiistanalaisten muumioiden tutkimiseen.

Kiitän myös ystävääni Catherine Rayeria, joka ystävällisesti editoi kirjani.

He kaikki ovat aktiivisesti osallistuneet työni valmistumiseen ja autta-
neet minua tutkimuksessa, tiedon hankinnassa ja sen levittämisessä.

Lopuksi huolimatta vaarasta, paineesta, stressistä ja huolista, joita tämä uskomaton tarina toi mukanaan, haluan kiittää kaikkia ”niitä”, joista tämä sai alkunsa ja jotka ehkä tunnistavat itsensä...

Seuraavilla sivuilla on minun ajatuksiani ja vastaan niistä yksin.

Thierry Jamin viidakkoveitsen ja käärmeen kanssa.

SISÄLLYSLUETTELO

Johdanto.....	9
1. Seikkailun polulla.....	21
2. Inkojen kadonneen kaupungin jäljillä	31
3. Machu Picchu ja salaisen huoneen mysteeri	39
4. Kummallinen neliömäinen vuori.....	49
5. Miten kaikki sai alkunsa?	57
6. ”Marion” jäljillä	69
7. Huippukokous	79
8. Omituiset jäänteet.....	83
9. Uusi biologinen olento	98
10. Salaperäinen mies mustissa	108
11. Kolme munaa!	113
12. Uskomaton hybridi	126
13. Ensimmäiset tulokset...ja uusi biologinen olento	132
14. Liman konferenssi.....	139
15. Väärä paikka	146
16. ”Perhe”	155
17. Analyysit ja paine joka puolelta.....	165
18. Lopullinen todiste	175
19. Tähtilapsi	187
20. Muumioiden siirto.....	195
21. Ican konferenssi.....	202
22. Lento Gran Paititin yli.....	209
23. Nazcan tapaus jatkuu.....	225
24. Taistellemme loppuun asti!.....	238
25. Muumioiden tapaus nousee jälleen pintaan!	248
26. Epilogi.....	256

JOHDANTO

David Hatcher Childress

*”Kuun vuorien yli korkeiden Varjonlaakson riennä tiellä uljaasti
vain sa ratsastain, näet Eldoradon siellä!”*

— Edgar Allan Poe

Peru on täynnä kadonneita kaupunkeja. Tämä valtava aavikoiden, vuorten ja viidakoiden maa kätkee sisäänsä monia salaisuuksia ja muinaisia raunioita. Kuuluisin näistä kadonneista ja uudelleen löydettyistä kaupungeista on todennäköisesti Machu Picchu, josta on tullut suosittu turistikohte. Machu Picchu on megaliittikaupunki, joka koostuu suurista kivipaasista suurella alueella. Muita kadonneita kaupunkeja voi nähdä vaeltaessaan Inkapolkua pitkin Machu Picchuun, mutta toiset kadonneet kaupungit ovat löytämättä.

Vilcabamba, inkojen kadonnut kaupunki, oli Uusinkavalton pääkaupunki vuosina 1539–1572. Se oli inkavaltakunnan viimeinen linnoitus, kunnes espanjalaiset ja alkuperäiskansaliittolaiset saivat sen haltuunsa vuonna 1572. Se oli merkki inkojen vastarinnan päättymisestä espanjalaisia vastaan. Myöhemmin Vilcabamba hylättiin ja sen sijainti unohdettiin. Vuonna 1911 amerikkalainen valtionmies ja tutkimusmatkailija Hiram Bingham tapasi paikallisia perulaisia, jotka tiesivät alueen rauniot. He kutsuivat niitä Espiritu Pampaksi. Aluksi Bingham uskoi virheellisesti, että Machu Picchu on Vilcabamba. Vuonna 1964 amerikkalainen tutkimusmatkailija Gene Savoy varmisti, että Espiritu Pampan rauniot ovat Vilcabamba.

Se kadonnut kaupunki, josta puhuttiin kuitenkin ehkä eniten, inkojen lopullinen turvapaikka, oli kadonnut Paititin kaupunki, jota joskus kutsutaan myös El Gran Paititiksi. Wikipedia kertoo seuraavaa:

Paititi on legendaarinen inkojen kadonnut kaupunki tai utopistinen rikas maa. Sen väitetään sijaitsevan Andien itäpuolella piilossa jossain

Perun kaakkoisosan, Pohjois-Bolivian tai Luoteis-Brasilian syrjäisissä sademetsissä. Perun Paititi-legenda keskittyy Inkariin, joka vetäytyi Q'eron ja Cuscon perustamisen jälkeen Pantiacollan viidakkoon elääkseen elämänsä loppuun asti turvapaikassaan Paititin kaupungissa. Legendan muissa versioissa Paititia käsitellään inkojen asuinpaikkana nykyisen Bolivian ja Brasilian raja-alueella.

Wikipediassa on artikkeli myös Inkarista:

Inkarrin (myös Inkari) legenda on yksi kuuluisimmista inkojen legendoista. Kun espanjalaiset konkistadorit tappoivat inkakansan viimeisen hallitsijan Atahualpan, hän vannoi (legendan mukaan) palaavansa jonain päivänä kostamaan kuolemansa. Legendan mukaan espanjalaiset hautasivat hänen ruumiinsa osissa eri puolille kuningaskuntaa: hänen päänsä on tarinan mukaan Limassa presidentinpalatsin alla, hänen käntensä ovat Cuscossa Waqaypatan eli Kyynelten aukion alla ja hänen jalkansa Ayacuchossa. Maan alle haudattuna hän kasvaa siihen päivään asti, kunnes nousee kuolleista, ottaa kuningaskuntansa takaisin ja palauttaa yksimielisyyden Pachmaman (maaäidin) ja tämän lastensa välille.

Koska perinne on levinnyt suullisesti sukupolvelta toiselle, Inkarrista on olemassa erilaisia versioita. Nimi Inkari kehittyi todennäköisesti espanjankielisestä sanasta Inca-rey (inkojen kuningas).

Myyttisen kadonneen Paititin kaupungin perusti väitetysti Inkari.

Mutta onko Paititi todella vain myytti? Onko Paititi-niminen paikka oikeasti olemassa?

Kun espanjalaiset saapuivat lopulta Vilcabambaan vuonna 1572, he löysivät tyhjän, palaneen ja omaisuudettoman kaupungin. On kuitenkin uskottu, että suuri aarre vietiin valloituksen aikana Cuscosta Paititiin. Tämä aarre sisälsi suuren kultaisen aurinkolevyn, muita kultaesineitä ja 13 muumioitunutta inkakuningasta, jotka olivat hallinneet ennen viimeistä inkojen kuningasta Atahualpaa, jonka espanjalainen konkistadori Pizarro teloitti.

El Gran Paititi tunnetaan myös nimellä ”Valkoinen talo” ja ”Tiikerikuningaan talo”, ja sen uskottiin yleisesti olevan inkojen viidakon keskei-

nen etuvartio. Yksi varhainen tietolähde Paititista on kirja, jonka kirjoitti vuonna 1537 sleesialainen pappi Juan Carlos Polentini. Sen nimi oli *Las Rutas Por Paititi* ("Reitit Paititiin"). Tämä vanha teksti liittyy siihen, että sen jälkeen, kun espanjalaiset hyökkäsivät Ollantaytambossa inkojen kimppuun, osa inkoista vaelsi itään Madre de Diosin viidakkoon ja vei inkojen aarteiden mukanaan Paititiin. Paititia ei kuitenkaan ole toistaiseksi löydetty.

El Gran Paititi tai yksinkertaisesti Paititi (joskus myös muodossa Paytiti) on ollut "El Doradon"² synonyymi Perussa jo 400 vuotta. Paititi saattoi itse asiassa olla perusta El Doradon myytille. Kyseessä oli legenda Paititin kultavaroista, mikä kannusti löytöretkeilijöitä, seikkailijoita ja aarteidenmetsästäjiä vuosisatojen ajan. Se oli pitkälti syy Amazonin varhaisiin löytöretkiin.

On hyvin tiedossa, että inkavaltakunnan pohjoisraja oli kukoistuskautenaan Ecuadorissa Quitossa, eteläraja Andeilla ja länsiraja Keski-Chilen rannikolla. Se, kuinka kauas itään inkat olivat rakentaneet tiensä, kauppareittinsä ja kaupunkinsa, ei kuitenkaan ole yleisesti tiedossa.

Inkoilla oli kauppaverkosto, joka ulottui Andien itäosassa syvälle viidakkoon. Suolaa kuljetettiin usein vuorten yli ja vaihdettiin kultaan ja höyheniin. Bolivian La Pazin arkeologian instituutin johtajan Jorge Arellanon mukaan inkojen rakentamien rakennusten raunioita on löydetty Bolivias-ta Benin osavaltiota, joka sijaitsee Andeilta monta sataa mailia itään tiheässä viidakossa. Hän väittää, että joukko pieniä linnoituksia viidakoissa muodostavat itään päin kulkevan linjan. Hän uskoo, että inkat käyttivät näitä linnoituksia pysähdyspaikkoina matkalla Perun Madre de Diosista. Jotkut tutkijat uskovat, että Paititi sijaitsi siellä.

Lisäksi brasilialainen arkeologi Aurelio Abreu löysi elokuussa 1984 Bahian osavaltiota Brasiliasta kaupungin rauniot, jotka hänen arvionsa mukaan saattoivat olla inkojen rakentamat. Hän uskoo, että Ingerijlistä löydettyt rauniot olivat jäänteitä rakennuksista, jotka olivat luoneet "inkojen aikaisen tai inkoja edeltävän Perun pakolaiset, jotka pitivät vuoristoista maastoa ja viileää ilmastoa itselleen sopivana". Nämä rauniot sijaitsivat linnuntietä yli kahden tuhannen mailin³ päässä Cuscosta ja niitä ympäröivät

² Eldorado (<esp. el dorado 'kultainen, kullattu'), tarujen mukaan Etelä-Amerikan pohjoisosassa sijaitseva kultainen kaupunki. Wikipedia.

³ 3200 kilometriä (toim.).

maailman vaarallisimpiin kuuluvat viidakot, joista suurin osa on löytämättä. Tämä osoittaa, kuinka kauas itään inkojen elinalue saattoi historioitsijoiden mukaan ulottua – käytännössä Atlantin rannikolle Brasiliassa!

Vaikka Paititin olemassaolo on lähes kiistaton, tätä kadonnutta kaupunkia ympäröi kuitenkin salaisuuden verho. Harold Wilkins kirjoittaa Paititista kirjoissaan *Secret Cities of Old South America* (Etelä-Amerikan salaiset kaupungit) ja *Mysteries of Ancient South America* (Muinaisen Etelä-Amerikan mysteerit). Hän uskoo, että inkat pakenivat espanjalaisia Ollantaytambon taistelun jälkeen tunnelijärjestelmän haaran kautta, joka suuntautui itään Paititiin päin.

Olettaen, että tunneli oli olemassa, Wilkins uskoi sen suuntautuneen Cuscosta viidakkojen läpi itään Paititin valtakuntaan. Hän korostaa, että Paititi oli erillinen imperiumi, jota hallitsivat salaperäiset valkoiset miehet, joiden kuningas tunnettiin nimellä ”Tiikerikuningas”. Wilkinsin mukaan Paititi tarkoittaa ”jaguaaria”. Tiikerikuningas tai Jaguaarikuningas asui suuren järven rannalla valkoisessa talossa.

Vaikuttaa siltä, että El Gran Paititi ja El Dorado sekoitetaan usein keskenään, vaikka legendan mukaan ne sijaitsevat tuhansien mailien päässä toisistaan. El Dorado sijoitetaan usein Orinoco-joen varrelle nykyisen Kolumbian, Venezuelan ja Brasilian rajalle. Vuoden 1559 alussa Perun varakuningas halusi vapauttaa maansa työttömistä sotilaista ja hankalista espanjalaisista seikkailijoista. Niinpä hän lähetti 370 espanjalaista ja tuhansia Andien intiaaneja tutkimusmatkalle Amazonin varrelle etsimään El Gran Paititia. Tämä löytöretki oli täydellinen epäonnistuminen, jonka aikana miehet kapinoivat, ja psykopaattisia taipumuksia omaava sotilas Lope de Aguirre tappoi päällikkö Pedro de Ursuan. Hän ryhtyi johtamaan löytöretkeä ja lopetti El Doradon etsinnät vanhojen palaavansa Peruun ja valloittavansa maan. Kyseessä oli uskomattoman villi seikkailu, jonka yhteydessä mainittiin ensimmäistä kertaa naissoturit, joita kutsuttiin amatsoneiksi, ja kuljettiin ensimmäistä kertaa Amazon-joella. Siitä kertoo saksalainen elokuva *Aguirre: The Wrath of God* (Jumalan viha).⁴

Tuhoisasta löytöretkestä alkoi El Doradon ja Paititin sekoittaminen keskenään. Tutkimusmatka tehtiin alueella, joka oli kaukana Paititin todennäköisestä sijainnista, ja siksi useimmat seikkailijat etsivät epäonnistuneiden etsintöjen jälkeen Paititia Kolumbian ja Venezuelan läheltä.

⁴ Aguirre, der Zorn Gottes saks. (toim).

Harold Wilkins kertoo kirjassaan *Etelä-Amerikan salaperäiset kaupungit* tarinan Paititin etsintään osallistuneesta seikkailijasta Pedro Bohorquesista, rutiköyhästä sotilaasta, joka teeskenteli olevansa aatelismies. Vuonna 1659 palveluksensa jälkeen Chilessä Bohorques ryhtyi kulkuriksi. Hän esitteli itsensä nimellä Don Pedro el Inca ja vannoi, että hänen suonissaan virtaa kuninkaallinen inkaveri. Bohorques julisti itsensä intiaanien kuningaskunnan hallitsijaksi Huallaga-joen vesillä Cuscosta etelään. Hän värväsi lähes kymmenen tuhatta Peladoksen intiaania palvelukseensa ja antoi asetuksen kaikkia espanjalaisia vastaan. Hän lähetti myös muutamia seuraajiaan etsimään Paititia, koska toivoi löytävänsä aarteita.

Kun miehet eivät palanneet kullan kanssa, Bohorques jätti imperiuminsa ja meni Limaan. Valitettavasti espanjalaiset olivat kuulleet heihin kohdistuvasta asetuksesta, heittivät hänet vankilaan ja tuomitsivat kuolemaan. Hän aneli henkensä edestä ja lupasi paljastaa Gran Paititin kuningaskunnan sijainnin, jos hänet vapautetaan. Tuomarit kieltäytyivät hänen tarjouksestaan, mutta monet kullasta kiinnostuneet vierailivat hänen luonaan vankilassa ja pyysivät häntä paljastamaan salaisuuden. Hän kieltäytyi siitä, ja hänet hirtettiin vuonna 1667 Liman aartenmetsästäjien suureksi harmiksi. Wilkins kertoo myös tarinan kuuluisan paraguaylaisen maanomistajan pojasta Don Alonso Soleto Perniasta, joka kirjoitti käsikirjoituksen ”Memorial of What My Ancestors and I Have Done in the Quest for El Paititi” (Muistelmia siitä, mitä esi-isäni ja minä olemme tehneet El Paititin etsinnässä). Tätä kulunutta alkuperäistä käsikirjoitusta säilytetään Espanjassa Intioiden neuvoston arkistossa. Pernia ja hänen perheensä asettuivat San Lorenzoon, joka sijaitsee nykyään Benin osavaltion alueella Boliviassa. Todellisuudessa he olivat San Lorenzon kaupungin perustajia, ja sitä varten heidän oli alistettava ryöstelevä Chiringuana-intiaanien heimo.

Kiinni otetut intiaanit kertoivat Pernialle tarinoita Gran Paititista. He väittivät, että heidän esi-isänsä olivat menneet maahan, mutta valkoiset miehet pakottivat heidät perääntymään kiiltävän hopeisen haarniskan ja aseiden avulla. He tapasivat myös villaa kehräävän intiaaninaisen ja näkivät pitkäkaulaisten eläimen, joka erosi hevosesta tai muulista. Kyseessä oli todennäköisesti laama tai alpaka.

Pernia vei miehensä etsimään Paititia. He löysivät epätavallisia linnoituksia, jotka oli rakennettu juurineen kaadetuista puista ja niissä oli outoja

merkkejä. Myöhemmin he hyökkäsivät toiseen linnoitukseen, jossa ottivat vangiksi viisitoista intiaania. Pernia kirjoittaa:

”Saavuimme puebloon tietä pitkin, joka oli niin leveä, kunnostettu ja puhdas, että olimme hämmästyneitä. Menimme sisään tähän paikkaan ja löysimme sen hylättynä. Arvelimme, että asukkaat olivat paenneet lähestyessämme tietä pitkin. Löysimme kylän aukiolta rakennuksen, jossa oli kolmetoista veistosta. Kaikki hahmot seisoivat pystyssä, ja pidimme niitä jonkinlaisina munkkeina. Ne olivat pukeutuneet kaapuihin, kuten meidän rukousveljemme, ja niiden kasvot oli veistetty samanlaisiksi kuin papeilla. Niillä oli yllään jouhipaidat. Ne kaikki katsoivat toisiaan. Rakennus muistutti kirkkoa.

...kuljimme tietä pitkin ja saavuimme toiseen kylään. Sieltä löysimme alastoman miehen patsaan, joka oli naulattu jonkinlaiseen ristiin. Se näytti Jeesukseltamme. Kristuksen kaltaisen hahmon kädet, jalat ja jalkaterät olivat samanlaiset kuin meillä. Lähellä oli alttarikivi (tai saarnatuoli). Tutkimme tätä puebloa jonkin aikaa ja keskustelimme siitä, jatkammeko pidemmälle. Kapteenimme Alonso de Solis antoi kuitenkin käskyn, että ruokavarojen vähenemisen vuoksi meidän on palattava kotiin. Niin lähdimme salaperäisestä pueblosta, jossa oli ristiinnaulittu hahmo, jota kukaan taiteilija ei voisi koskaan parantaa...”

Kotiin palaamisen jälkeen Pernian isä kannusti häntä lähtemään toistamiseen etsimään Paititia. Yksi intiaani suostui viemään heidät Paititiin, mutta varoitti, että kaupungissa on aseistautuneita valkoisia miehiä! Pernia kirjoittaa:

”... menimme kuudestaan vuoren huipulle, jonne intiaani meidät tuolloin johdatti. Pohjoiseen katsoessani huomasin edessämme ylänköä. Ylänkö sijaitsee laaksossa, jota ympäröivät korkeat tornimaiset vuoret. Sivulla oli järvi ja järven ympärillä suuri pueblo. Katselimme paikkaa jonkin aikaa ja toivoimme, ettei meitä olisi kuusi, vaan kuusisataa, jotta voisimme marsia sinne. Lähdimme Gran Paititista itku silmässä saamatta minkäänlaista lisätietoa tuosta kaupungista.”

Kuvitellaanpa hetkeksi, että tämä tarina oli totta. Ensinnäkin vaikuttaa siltä, että kadonnut kaupunki olisi sijainnut Gran Paititin yleisesti hyväksy-

tyssä paikassa: vuoristoisissa metsissä Cuscosta itään Titicaca-järven rannalla. Benin osavaltiossa on luonnollisesti paljon järviä ja useimmissa legendoissa Gran Paititi on sijoitettu järven rannalle. Tiedämme myös, että Benin osavaltiossa on inkujen kaupunkien raunioita, ja inkat käyttivät Madre de Dios-jokea päästäkseen Cuscon alueelta itäiseen vuoristoviidakkoon ja Benin alueelle.

On mielenkiintoista lukea Pernian kuvausta kaapuihin pukeutuneista hahmoista, ristiinnaulituista jumalolennoista, kirkon kaltaisista rakennuksista kristinuskon valossa. Oli mainittu, että kolmetoista ”rukousveljien” hahmoa muistuttavat Jeesuksen ja hänen apostoliensa pyhää ehtoollista. Pernian löytämisen kadonneen kaupungin rakentajat vaikuttavat olevan jonkinlaisia kristittyjä munkkeja – vai olivatko nämä 13 hahmoa muistomerkki 13 muumioituneelle inkahallitsijalle? Skeptisesti suhtauduttaessa myös se on kuitenkin mahdollista, että Pernian retkikunta vain törmäsi espanjalaisten asutuksiin eikä tunnistanut niitä.

Kuuluja englantilainen tutkimusmatkailija eversti Percy Fawcett kirjoitti 1920-luvulla kirjeen pojalleen Brianille. Eversti Fawcett oli yksi viime vuosisadan suurimmista Etelä-Amerikan löytöretkeilijöistä. Hän katosi vuonna 1925 Brasilian viidakoissa etsiessään omasta mielestään Atlantisen kaupunkia. Hän kirjoitti:

”... Kuulin intiaaneilta ”kivitalokokoelmista” ja pukeutuneista intiaaneista, jotka palvovat aurinkoa ja vartioivat kaupunkiaan raivoisalla päättäväsyydellä. Missioiden ja hallituksen arkistoissa kerrotaan pukeutuneista valkoisista intiaaneista, jotka asuivat Brasilian metsien kadonneissa kaupungeissa ja joita on joskus nähty, mutta joihin ei ole koskaan oltu yhteydessä. Kyseisten intiaanien alueen kerrotaan olleen vielä suurempi kuin inkavaltakunta. Tutkimukseni johtavat siihen johtopäätökseen, että kaksi muinaista kaupunkia, joita haluan tutkia, ovat nämä kaupungit rakentaneen heimon jälkeläisten asuttamia. Nyt he ovat muuttuneet täydellisen eristyksen vuoksi villeiksi, mutta heillä on silti säilynyt alkuperäisen kulttuurin piirteitä. Rauniot ovat oletettavasti monoliittisia ja vanhempia kuin Egyptin vanhimmat löydöt. Monista Brasiliasta löydetyistä kaiveruksista päätellen paikalliset asukkaat käyttivät aakkosellista kirjoitustapaa, joka liittyy moniin muinaisiin eurooppalaisiin ja aasialaisiin käsikirjoituksiin. Samoin liikkuu juttuja rakennuksissa olevasta oudosta

valonlähteestä, ilmiöstä, joka aiheutti kauhua intiaaneissa, jotka väittivät nähneensä sen.”

Eversti Fawcett katosi etsinnöissään. Häntä itseään ja hänen päiväkirjojaan etsitään edelleen.

Wilkins sanoo, että vuonna 1681 jesuiittalähetyssaarnaaja Fray Lucero kirjasi tiedon, jonka intiaanit antoivat hänelle Rio Huallagun alueella Koillis-Perussa. He olivat kertoneet hänelle, että kadonnut Gran Paititin kaupunki sijaitsee metsien ja vuorten takana Cuscosta itään.

Jesuiittalähetyssaarnaaja kirjoitti:

”...El Gran Paititin imperiumissa oli parrakkaita valkoisia intiaaneja. Heitä kutsuttiin curveroiksi, kuten nämä intiaanit minulle kertoivat. He olivat asuttaneet paikan nimeltä Yurachuasi tai ”valkoinen talo”. Heillä oli kuninkaana inkojen Tupac Amarun jälkeläinen, joka pakeni 40 000 perulaisen kanssa metsiin, kun Francisco Pizarron aikaiset konkistadorit saapuivat vuonna 1533. Hän otti mukaansa runsaan omaisuuden. Kastilalaiset, jotka seurasivat häntä, taistelivat keskenään metsässä käskien taisteluista sivusta seuranneita Chuncho-intiaaneja tappamaan haavoittuneet ja ampumaan eloonjääneet kuoliaaksi nuolilla. Minulle on henkilökohtaisesti näytetty kultalautasia, kultaisia puolikuuita ja korvakoruja, jotka ovat peräisin tältä salaperäiseltä kansalta.”

Wilkins sanoo, että tarina on itsenäisesti dokumentoitu Fray Manuel Rodriguezin kirjassa *Amazonas y El Marañon* (Amazonas ja El Marañon), joka on julkaistu vuonna 1684.

Paititin etsinnät saivat uutta vauhtia toisen maailmansodan jälkeen. Vuosina 1954–1955 vuorikiipeilijä ja kinematografi Hans Ertl etsi Paititia Boliviasta. Hans Ertl oli syntynyt 21. helmikuuta 1908 Saksassa Münchenissä. Hän oli kinematografi ja elokuvaohjaaja, joka tunnettiin vuorikiipeilyaiheisesta elokuvasta *Nanga Parbat* (1953), Paititi-etsintöjä käsittelevästä elokuvasta *Vorstoß nach Paititi* (1956) ja muistakin elokuvista. Rommel antoi Ertlille Rautaristi-palkinnon tämän roolista aavikkopäällikön sotaretken dokumentoinnissa toisen maailmansodan aikana. Lopulta Ertl muutti Boliviaan, jossa hän kuoli 23. lokakuuta 2000.

Englantilainen tutkimusmatkailija Sebastian Snow väitti löytäneensä Paititin vuonna 1954. Hylätty linnoitus, jota hän piti Paititina, sijaitsee noin sadan kilometrin päässä Pangoasta luoteeseen Urubamba-joen varrella Rio Montaron yläjuoksulla. Hän kirjoittaa löydöksistään vuonna 1956

ilmestyneessä kirjassa *Half a Dozen of the Other* (Puoli tusinaa muuta, Hodder and Stoughton, Lontoo). Vaikka hänen löytönsä ovat mielenkiintoisia, on epäilyttävää, ovatko Snown löytämät rauniot todella osa Paititia. Ne ovat pikemminkin yksi monista inkojen asuinalueista, joita löytyy Antisuyon alueelta Perusta.

Vuosina 1958–2003 perulainen tutkimusmatkailija ja Arequipasta kotoisin oleva lääkäri ja liikemies Carlos Neuenschwander Landa johti useita Paititin etsintäretkiä. Ne tapahtuivat Madre de Diosin ja Cuscosta itään sijaitsevalla alueella. Hän löysi inkojen kivipolun, joka sijaitsi Paucartambon vuorilla. Hän oli ensimmäinen, joka kuvaili, dokumentoi ja jakoi tietoa Huallan linnoituksesta, joka sijaitsi Calcan maaseudulla. Löytöretkien aikana hän keskittyi tasankoon, josta hän etsi Paititin kaupunkia. Joillakin retkillä hän käytti helikoptereita, mikä on Perussa harvinaista. Lopulta hän kirjoitti kirjan *Paititi in the Mists of History* (Paititi historian sumussa).

Vuonna 1969 Carlos Neuenschwander Landa oli myös yksi ensimmäisiä modernin aikakauden tutkijoita, joka kävi katsomassa Pusharon kalliopiiirroksia, jotka muodostavat ainutlaatuisen ja suuren muinaisen kalliotaidealueen Manún kansallispuistossa Kaakkois-Perussa. Kyseinen puisto on vuoristoviidakkoaluetta, joka kätkee edelleen sisäänsä löytämättömiä ja vähän tunnettuja alueita, ja johon pääsemiseksi tarvitaan hallituksen virallinen lupa.

Kalliopiiirrokset huomasi ensimmäistä kertaa vuonna 1909 intiaanien retkelle osallistunut kautsunkerääjä, ja seuraavan matkan teki dominikaanilainen lähetyssaarnaaja Vicente Cenitagoya vuonna 1921. Jopa kolmen metrin korkuiset syvälle kaiverretut kiviopiiirrokset peittävät pystysuoran kallion pinnan, joka on yli 30 metriä pitkä ja 25 metriä korkea. Se sijaitsee Río Palatoan etelärannalla. Kiveen kaiverrettujen piirrosten joukossa on sydämenmuotoisia kasvoja (joissakin on kaksoisääriiviä), spiraaleja, siksak-kuvioita, aurinkoja, X:n muotoisia koristeluja ja muita merkkejä.

Jotkut tutkijat uskovat, että kalliopiiirrokset sisältävät inkojen kuvioita, ja joidenkin mielestä ne muodostavat osan kartasta. Nämä kalliopiiirrokset saattavat osoittaa tien Paititiin.

Nykyään uskotaan usein, että Paititi on Paucartambon alueella Perussa, Cuscosta itään Madre de Dios -joen suuntaan. Kyseessä on sama alue, jota Fray Lucero piti Gran Paititin sijaintipaikkana.

Vuonna 1971 ranskalaisamerikkalaista retkikuntaa Paititiin johti ame-

rikkalainen Bob Nichols, jolla oli vuosien kokemus viidakosta ja joka kirjoitti matkakertomuksia *Peruvian Timesille* 1960-luvulla. Kolmesta tutkijasta koostuva ryhmä yritti päästä Paititiin Río Pantiacollan kautta etelästä. Monen kuukauden kuluttua he kuitenkin katosivat, eivätkä heidän perheenjäsentensä rahoittamat etsinnät tuottaneet minkäänlaista tulosta. Vuonna 1972 japanilainen tutkija Yoshiharu Sekino onnistui saamaan yhteyden Machiguenga-alueen intiaaneihin, ja sai vahvistuksen, että nämä kolme tutkijaa oli surmattu. Vaikka filmirullia ja joitain muistikirjoja löydettiin, heidän ruumiitaan ei löytynyt. Amerikkalainen antropologi Gregory Deyermenjian Bostonista uskoo, että Nicholsin ryhmä oli lähtenyt Río Pantiacollalle etsimään Gran Paititia, jonka he uskoivat sijaitsevan vuorilla Río Pantiacollan ja Río Pinipinin välillä.

Kaikilla näillä löytöretkillä seurattiin yhtä vihjettä, jonka mukaan Paititi on Paucartambon alueella, Cordillera Paucartambon keskiosassa koilliseen kulkevassa vuoristossa. Alue tunnetaan nimellä Mameria.

Wikipediassa lukee, että vuonna 2001 italialainen arkeologi Mario Polia löysi roomalaisten jesuiittojen arkistosta lähetyssaarnaaja Andres Lopezin merkinnän.

Tässä noin vuodelta 1600 peräisin olevassa asiakirjassa Lopez kuvailee suurta kaupunkia, jossa on paljon kultaa, hopeaa ja koruja, ja joka sijaitsee keskellä trooppista viidakkoa. Alkuperäiskansat kutsuvat sitä Paititiksi. Lopez ilmoitti löydöstään paaville. Wikipediassa on kirjoitettu seuraavaa: Lopezin kirjoituksia ja löytöjä levitettiin laajalti, vaikka ne olivat välitettyjä ja kaukana luotettavasta, sillä Lopez ei ollut koskaan itse päässyt Paititiin vaan oli vain kuullut siitä alkuasukkailta. Tarina keskittyy Paititin kuninkaalle tapahtuneeseen ihmeeseen, jota on kuvattu krusifiksissa, jonka ristityt intiaanit olivat tuoneet paikalle. Muut siirtomaa-ajan (1500–1700-luku) historialliset lähteet viittaavat myös Paititiin, sen mahdollisiin sijainteihin ja sen etsintää varten järjestettyihin tutkimusmatkoihin. Sisällöllisimpien asiakirjojen kirjoittajia ovat Juan Álvarez Maldonado (1570), Gregorio Bolívar (1621), Juan Recio de León (1623–27), Juan de Ojeda (1676), Diego de Eguiluz (1696).

Gregory Deyermenjian ja brittiläinen valokuvaaja Michael Mirecki johtivat omaa retkikuntaansa samalla alueella vuonna 1984. He aloittivat löytöretken Cuscosta, josta matkustivat koko päivän kuorma-autolla Paucartamboon, jossa muodostivat kuuden hengen ratsastusryhmän kymmenellä

hevosella. Sitten he suuntasivat Río Paucartambon lähelle ja Cordillera Paucartambon yli.

Monien lähteiden mukaan vuori, jolla Paititi sijaitsee, on nimeltään Apu Catinti. Siitä, mikä vuori Apu Catinti todellisuudessa on, ei kuitenkaan ole yleisesti hyväksyttyä käsitystä. Tämä nimi tarkoittaa ketšuan kielellä ”auringonherra”, ja mikä tahansa samanniminen vuori (niitä on useita) sopii hyvin Paititin sijainniksi.

Deyermenjian on kertonut minulle, että Paititi-nimi tulee ketšuankielisestä sanasta ”paikikin”, joka tarkoittaa suoraan käännettynä ”sama kuin Cusco”. Mitä ”sama kuin Cusco” voisi tarkoittaa? Deyermenjianin mukaan nimi viittaa siihen, että Paititi on toinen kivikaupunki, joka muistuttaa niitä, jotka on löydetty Cuscosta ja Sacsayhuamanista – megaliittinen kaupunki, kuten Machu Picchu. Toisaalta se voi tarkoittaa, että Paititi on kuin Cusco siinä mielessä, että se on inkakuninkaiden asuinpaikka, kuten Cuscokin oli aikoinaan. Jos Paititin rakensi tyhjästä vetäytyvä inkojen kuninkaallinen seurue, rauniot muistuttavat todennäköisemmin niitä, jotka löydettiin Vilcabambasta ja Espiritu Pampasta: pienet ja ilmeettömät. Kesäkuussa 1986 kävin Greg Deyermenjianin ja perulaisryhmän kanssa mittaamassa Apu Catintia Mameriassa. Tapasin Gregin Cuscossa, ja teimme valmisteluja retkikuntaa varten. Varusteiden ostamisen jälkeen tilasimme kuorma-auton mennäksemme Cuscosta itään Paucartamboon. Siellä tapasimme Gregin läheisen ystävän Paulinon, joka vei meidät hevosilla Mamerian alueelle. Kesti viikon ratsastaa viidakon reunaa pitkin. Seuraavat kaksi viikkoa pysähdyimme Matsiguenga-intiaanien luona mitataksemme Apu Catintin huipun. Löysimme inkojen rakennuksia, uuneja, hautoja ja kokaiiniviljelmiä, samoin Perun Madre De Diosin ensimmäisiä infrastruktuureja, mutta vuoren huipulle nouseminen oli äärimmäisen vaikeaa. Vuorella ei ole puhdasta vettä ja se on tiheän, lähes läpäisemättömän viidakon peitossa. Nousimme leiristä vuorille viisi päivää, ja Matsiguenga-intiaanit opastivat meitä. Kun ruoka ja vesi loppuivat, jouduimme palaamaan intiaanien kylään.

Sen jälkeen palasimme hevosilla takaisin leiriin ja lähdimme Paurtamboon. Sieltä matkustimme kuorma-autolla takaisin Cuscoon. Greg oli kuitenkin päättänyt saavuttaa Apu Catintin huipun, ja palasi elokuussa 1986. Tällä kertaa hän otti Apu Catintin valloitusretkelle mukaan intiaa-

nioppaat Paulinon ja Goyon. Heidän pettymyksekseen kyseisellä vuorenhuipulla ei ollut Paititia eikä mitään muutakaan infrastruktuuria. Paititin oli oltava muualla. Deyermenjianin Apu Catinti oli umpikuja, mutta Paititin oli kuitenkin oltava olemassa jossain kaukaisissa korkeissa viidakoissa Perun ja Bolivian itäosassa.

Kesäkuussa 2004 Deyermenjianin tutkimusryhmä ”Paititin etsinnät” ja retkikunnan avustaja Paulino Mamani löysivät yhdessä 1980-luvun retkikuntakumppanin Goyo Toledon kanssa useita tärkeitä inkojen raunioita ja kivitien haaroja Último Puntón vuorenhuipulla, joka sijaitsee Perussa Pantiacollan alueen pohjoisosassa.

Toinen tutkija, joka on etsinyt Paititia viime vuosikymmenien aikana, on ranskalainen tutkimusmatkailija Thierry Jamin. Vuonna 2005 Jamin ja ranskalaisperulainen tutkimusmatkailija Herbert Cartagena tutkivat Pusharon kalliopiiroksia ja mainitsivat myös suuret geoglyfit läheisessä laaksossa. He uskoivat löytäneensä ”kartan”, joka näyttää Paititin mahdollisen sijainnin. Seuraavina vuosina tehtiin uusia tutkimusmatkoja. Vuonna 2010 useat Matsiguenga-intiaanit mainitsivat Jaminille oudot vuoret, joiden huipulla ovat kätöksessä vanhat kivikaupungin rauniot: legendaarinen Paititin kaupunki. Useiden vuosien ajan yritimme löytää tämän salaperäisen vuoren sijainnin. Kesäkuussa 2012 ranskalainen yritys Astrium auttoi meitä hankkimaan sarjoittain satelliittikuvia tutkimusmatkojen alueelta. Joissakin valokuvissa huomasimme erittäin oudon neliönmuotoisen vuoren, jonka jokaisen sivun pituus oli tuhat metriä. Se muistutti kuutiota. Sen oli metsän keskellä, ja sitä ympäröivät useita satoja metrejä syvät kuilut. Paikka oli epäilemättä erittäin strateginen. Sitä oli helppo puolustaa ja sinne oli mahdotonta tunkeutua.

Kyseisestä vuoresta sata metriä länteen sijaitsevat kaksi kaksoisjärveä ja salaperäinen neliömäinen järvi näyttävät vahvistavan Matsiguenga-intiaanien kertomukset. Kaikki perimätiedot vahvistavat, että Paititi oli rakennettu tällaisten vesistöjen läheisyyteen. Voimme vain toivoa, että Thierry Jamin saa mahdollisuuden lentää helikopterilla tähän salaperäiseen paikkaan Amazonin viidakossa Perussa ja ratkaista lopulta Paititin salaisuuden. Sillä välin suurin osa meistä voi tehdä löytöretkiä kadonneen Paititin etsimiseksi vain nojatuoliseikkailijoina! Kuulkaamme siis Thierryltä itseltään hänen seikkailuistaan Perussa ja lukuisista hämmästyttävistä löydöistään.

1. luku

SEIKKAILUN POLULLA

Nimeni on Thierry Jamin. Olen ranskalainen. Olen asunut Etelä-Perussa Cuscossa lähes kaksikymmentä vuotta. Jotkut teistä tuntevat jo minut. Muut ovat ehkä kuulleet minusta Nazcan yhteydessä, eivätkä välttämättä vain hyvää.

Vuodesta 2016 olemme tutkimusryhmämme kanssa olleet osallisina tarinassa, joka tuntuu melkein uskomattomalta. Perussa Nazcan lähellä haudanryöstäjät löysivät outoja muumioita, jotka näyttävät avaruus-olennoilta.

Rehellisesti sanottuna tämä tarina saavutti minut melkein sattumalta. Toimittajaystäväni otti minuun yhteyttä esitelläkseen minulle miehen, joka oli löytänyt outoja muumioituneita jäänteitä kuivasta autiomaasta. Tämä vaikeasti uskottava tarina alkoi pian herättää kysymyksiä ympäri maailmaa. Ensin haluaisin kuitenkin palata hieman ajassa taaksepäin. Ensimmäiset elinvuoteni asuin Ranskassa Chartresissa, sata kilometriä lounaaseen Pariisista. Asuin katedraalin lähellä ja nautin historian ja arkeologian kirjallisuudesta. Koska olin lumoutunut muinaisten sivilisaatioiden historiasta, lapsuuteni sankari oli englantilainen tutkimusmatkailija eversti Percy Harrison Fawcett, joka katosi Amazonin viidakossa vuonna 1925. Tämä tapahtui matkalla salaperäiseen kadonneeseen kaupunkiin, jota hän ei todennäköisesti koskaan löytänyt.

Myös minä kuulun siihen sukupolveen, joka vietti aikaa *Tintin seikkailujen*, *Kadonneen aarten metsästäjien* ja erityisesti Salaperäisten kulta-kaupunkien ja sen hahmojen Thaon, Zian ja Estébanin seurassa. Toimikseni Estébanin tavoin aloin opiskella historiaa ja maantiedettä, joista suoritin kandidaatin tutkinnon.